

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.768 van 5 februari 2009
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 oktober 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 19 augustus 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 september 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 28 september 2004 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 december 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State, dat heden nog hangende is.

Op 1 april 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker haalt medische redenen aan.

Op 27 juli 2007 huwt verzoeker met mevrouw W.A., eveneens van Kameroense nationaliteit. Deze dame werd tijdelijk geregulariseerd en het bezit gesteld van een BVR, geldig tot 17 juli 2007.

Verzoeker dient op 12 oktober 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van echtgenoot van mevrouw W.A. Op 22 oktober 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen daar verzoeker niet de nodige documenten over te maken.

Op 2 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Voreerst kunnen de medische redenen niet weerhouden worden met het oog op regularisatie. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat betrokkene in november 2006 een heelkundige ingreep onderging en daarvoor behandeld werd, nadien was nog een ambulante follow-up voorzien. Uit het consultatieverslag van 13/03/2008 kan er evenwel afgeleid worden dat er een perfecte evolutie aanwezig is en dat verdere controle niet meer vereist is. Hierbij stelt de behandelende specialist evenwel dat betrokkene gevolgd moet worden bij de collega's chirurgen, gezien de uitgevoerde heelkunde. De laatste controle raadpleging bij een andere specialist vond plaats op 13/03/2008. Betrokkene verklaart bovendien dat een bijkomende ingreep aangewezen is op vraag van deze specialist en dat deze eerstdaags zal gepland worden, nadien zou ook een controle raadpleging bij diezelfde specialist voorzien worden. De ambtenaar-geneesheer vroeg betrokkene dan ook om bijkomende informatie, met name het resultaat van de voorziene ingreep en een aanvullend medisch attest opgesteld door laatstgenoemde specialist, nadien te bezorgen aan onze diensten. De ambtenaar-geneesheer ontving een aanvullend medisch attest dd 08/04/2008 door de eerstgenoemde behandelende specialist waarin deze stelt dat gezien de uitgevoerde heelkunde en de aard van de pathologie medische follow-up bij hem geïndiceerd is voor een langere periode (jaren). Dit is evenwel contradictorisch met het hierboven aangehaalde consultatieverslag van dezelfde behandelende specialist dd. 13/03/2008, waarin deze duidelijk stelt dat controle bij hem niet meer vereist is. Overigens blijkt uit het voorgelegde medische attest geen bijkomende medische problematiek en/of noodzaak tot aanvullende investigaties en/of behandelingen ivm. deze doorgemaakte ingreep. Het gevraagde medische attest opgesteld door de andere specialist (met betrekking tot heelkundige follow-up) werd niet ontvangen, zodat de verdere noodzaak tot opvolging bij de chirurg (na 13/03/2008) dan ook niet aangetoond werd door de betrokkene. Betrokkene legt daarna een verslag van een consultatie bij de behandelende specialist dd. 29/07/2008 voor waarin deze bevestigt dat er een algemeen goede evolutie na doorgemaakte ingreep

aanwezig is. Wel wordt melding gemaakt van lichte functiestoornissen waarbij de behandelende specialist stelt dat het toch aan te raden is om reeds na drie maanden op controle te komen. De relevantie van deze lichte functiestoornissen is overigens niet af te leiden uit de beschikbare medische gegevens. Uit de voorgelegde medische attesten kan ook niet afgeleid worden dat een controle medisch gezien noodzakelijk is en/of dat deze controle daadwerkelijk voorzien is, noch dat er een noodzaak tot bijkomende investigaties aanwezig is, noch dat in verband met deze lichte functiestoornissen enige specifieke, noodzakelijke investigaties en/of medische behandeling bezig zijn en/of voorzien zijn.

Dhr. E. is ook gekend met een andere medische problematiek sinds september 2004 (zie gedetailleerd verslag ambtenaar – geneesheer), zoals blijkt uit de voorgelegde medische attesten uit 2005 en maart 2006. De medicamenteuze behandeling werd intussen beëindigd. Betrokkene zou nog een behandeling krijgen à rato van 2 à 3 maal per jaar. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat dit enkel verklaringen van de betrokkene zelf (tijdens de consultatie bij de ambtenaar-geneesheer) betreft en dat door de betrokkene geen recentere of aanvullende medische gegevens (na 03/2006) ter beschikking gesteld werden waaruit een bijkomende noodzaak tot medische behandeling en/of opvolging in verband met deze medische problematiek zou blijken. Gezien het ontbreken van enige recente medische gegevens, kan er besloten worden dat er actueel geen medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling meer aanwezig is. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast hebben de problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 24/12/2004 met kennisname op 28/12/2004. Wat betreft de vrees voor ernstige schade die elke terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Uit het verslag van het CGVS blijkt eveneens dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen die betrokkene tijdens zijn asielaanvraag aflegde. Dat een beroep ingediend voor de Raad van State wel degelijk een uitwijzing onmogelijk zou maken, en dus opschortend zou zijn, en dat dit bevestigd wordt door het Conka-arrest genomen door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM Conka/België nr 51564/99 van 05/05/2002) kan niet weerhouden worden met het oog op regularisatie. In deze dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van het EHRM blijkt dat het duidelijk was dat de repatriëring van de familie Conka een schending van art. 13 van het EVRM inhield omdat deze zo was georganiseerd dat zij de facto geen juridische procedure meer konden instellen. Het EHRM stelde aldus een schending van het art. 13 van het EVRM vast. Tengevolge hiervan werd de procedure 'bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend voor de Raad van State, aangepast. Het instellen van een dergelijke procedure is daadwerkelijk opschortend. Derhalve stond het betrokkene dan ook vrij, bij monde van zijn raadsman, een dergelijke procedure in te stellen doch hij heeft verzuimd dit te doen. Bijgevolg kan hij nu niet volhouden dat er een schending is van art. 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel is immers zijn eigen verantwoordelijkheid. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan dus niet aanzien worden als gegronde reden tot machtiging tot verblijf.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden met het oog op regularisatie daar dit artikel immers slechts geldig is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als gegronde reden tot regularisatie aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven. Dat betrokkene ten slotte geen enkel stavingstuk voorlegt van zijn integratie en integratiewil.(...)”

Op 16 oktober 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 12 en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de Richtlijn 2004/83/EG. Tevens werpt hij een manifeste beoordelingsfout op.

Verzoeker volhardt in zijn repliekmemoire in het door hem in zijn initieel verzoekschrift aangevoerde middel.

Verzoeker betoogt wat de eerste bestreden beslissing betreft, dat door de verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Hij stelt dat hij duidelijke medische attesten voorlegde en dat hij uitvoerig uitleg heeft gedaan waaruit uit de lengte alleen al de ernst van de situatie blijkt. Verzoeker meent dat de eerste bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd door te stellen dat er niet voldoende redenen werden aangehaald en dat tevens de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden. Vervolgens stelt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM is geschonden doordat hij door de beslissing in een vernederende situatie terecht komt. Verder stelt verzoeker dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt door geen rekening te houden met het feit dat hij gehuwd is met een legaal in ons land wonende echtgenote; dat ook op dit punt de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Verzoeker poneert dat door de verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door hem aangehaalde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, betoogt verzoeker dat hij een gezin vormt met zijn echtgenote en dat het geven van een bevel niet zorgvuldig is geschied en in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent dat de verweerder een manifeste beoordelingsfout

maakte door zijn persoonlijke situatie, met name het feit dat hij gehuwd is, niet te onderzoeken en de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de redenen die verzoeker heeft aangehaald onvoldoende zijn om een verblijf toe te staan.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaard, zodat aangenomen werd dat hij geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werd ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 april 2005 verwijst verzoeker wat betreft de gegrondheid van zijn aanvraag naar wat volgt:

- *zijn medische problemen*
- *de onmogelijkheid om terug te keren met verwijzing naar zijn asielprocedure*
- *dat een uitwijzing niet mogelijk is zolang zijn zaak nog niet behandeld is door de Raad van State*
- *de schending van artikel 8 van het EVRM. Hiervoor verwijst verzoeker naar zijn wil tot integratie.*

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“ (...) Vooreerst kunnen de medische redenen niet weerhouden worden met het oog op regularisatie. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat betrokkene in november 2006 een heelkundige ingreep onderging en daarvoor behandeld werd, nadien was nog een ambulante follow-up voorzien. Uit het consultatieverslag van 13/03/2008 kan er evenwel afgeleid worden dat er een perfecte evolutie aanwezig is en dat verdere controle niet meer vereist is. Hierbij stelt de behandelende specialist evenwel dat betrokkene gevolgd moet worden bij de collega's chirurgen, gezien de uitgevoerde heelkunde. De laatste controle raadpleging bij een andere specialist vond plaats op 13/03/2008. Betrokkene verklaart bovendien dat een bijkomende ingreep aangewezen is op vraag van deze specialist en dat deze eerstdaags zal gepland worden, nadien zou ook een controle raadpleging bij diezelfde specialist voorzien worden. De ambtenaar-geneesheer vroeg betrokkene dan ook om bijkomende informatie, met name het resultaat van de voorziene ingreep en een aanvullend medisch attest opgesteld door laatstgenoemde specialist, nadien te bezorgen aan onze diensten. De

ambtenaar-geneesheer ontving een aanvullend medisch attest dd 08/04/2008 door de eerstgenoemde behandelende specialist waarin deze stelt dat gezien de uitgevoerde heelkunde en de aard van de pathologie medische follow-up bij hem geïndiceerd is voor een langere periode (jaren). Dit is evenwel contradictorisch met het hierboven aangehaalde consultatieverslag van dezelfde behandelende specialist dd. 13/03/2008, waarin deze duidelijk stelt dat controle bij hem niet meer vereist is. Overigens blijkt uit het voorgelegde medische attest geen bijkomende medische problematiek en/of noodzaak tot aanvullende investigaties en/of behandelingen ivm. deze doorgemaakte ingreep. Het gevraagde medische attest opgesteld door de andere specialist (met betrekking tot heelkundige follow-up) werd niet ontvangen, zodat de verdere noodzaak tot opvolging bij de chirurg (na 13/03/2008) dan ook niet aangetoond werd door de betrokkene. Betrokkene legt daarna een verslag van een consultatie bij de behandelende specialist dd. 29/07/2008 voor waarin deze bevestigt dat er een algemeen goede evolutie na doorgemaakte ingreep aanwezig is. Wel wordt melding gemaakt van lichte functiestoomissen waarbij de behandelende specialist stelt dat het toch aan te raden is om reeds na drie maanden op controle te komen. De relevantie van deze lichte functiestoomissen is overigens niet af te leiden uit de beschikbare medische gegevens. Uit de voorgelegde medische attesten kan ook niet afgeleid worden dat een controle medisch gezien noodzakelijk is en/of dat deze controle daadwerkelijk voorzien is, noch dat er een noodzaak tot bijkomende investigaties aanwezig is, noch dat in verband met deze lichte functiestoomissen enige specifieke, noodzakelijke investigaties en/of medische behandeling bezig zijn en/of voorzien zijn.

Dhr. E. is ook gekend met een andere medische problematiek sinds september 2004 (zie gedetailleerd verslag ambtenaar – geneesheer), zoals blijkt uit de voorgelegde medische attesten uit 2005 en maart 2006. De medicamenteuze behandeling werd intussen beëindigd. Betrokkene zou nog een behandeling krijgen à rato van 2 à 3 maal per jaar. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat dit enkel verklaringen van de betrokkene zelf (tijdens de consultatie bij de ambtenaar-geneesheer) betreft en dat door de betrokkene geen recentere of aanvullende medische gegevens (na 03/2006) ter beschikking gesteld werden waaruit een bijkomende noodzaak tot medische behandeling en/of opvolging in verband met deze medische problematiek zou blijken. Gezien het ontbreken van enige recente medische gegevens, kan er besloten worden dat er actueel geen medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling meer aanwezig is. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast hebben de problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 24/12/2004 met kennisname op 28/12/2004. Wat betreft de vrees voor ernstige schade die elke terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Uit het verslag van het CGVS blijkt eveneens dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen die betrokkene tijdens zijn asielaanvraag aflegde. Dat een beroep ingediend voor de Raad van State wel degelijk een uitwijzing onmogelijk zou maken, en dus opschortend zou zijn, en dat dit bevestigd wordt door het Conka-arrest genomen door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM Conka/België nr 51564/99 van 05/05/2002) kan niet weerhouden worden met het oog op regularisatie. In deze dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van het EHRM blijkt dat het duidelijk was dat de repatriëring van de familie Conka een schending van art. 13 van het EVRM inhield omdat deze zo was georganiseerd dat zij de facto geen juridische procedure meer konden instellen. Het EHRM stelde aldus een schending van het art. 13 van het EVRM vast. Tengevolge hiervan werd de procedure 'bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend voor de Raad van State, aangepast. Het instellen van een dergelijke procedure is daadwerkelijk opschortend. Derhalve stond het betrokkene dan ook vrij, bij monde van zijn raadsman, een dergelijke procedure in te stellen doch hij heeft verzuimd dit te doen. Bijgevolg kan hij nu niet volhouden dat er een schending is van art. 13 van het EVRM. De

keuze van het rechtsmiddel is immers zijn eigen verantwoordelijkheid. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan dus niet aanzien worden als gegronde reden tot machtiging tot verblijf.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden met het oog op regularisatie daar dit artikel immers slechts geldig is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als gegronde reden tot regularisatie aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven. Dat betrokkene ten slotte geen enkel stavingstuk voorlegt van zijn integratie en integratiewil.(...)”

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen onvoldoende zijn om een verblijf toe te staan. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid omstandig op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij zonder enige verduidelijking stelt dat er onvoldoende redenen werden aangehaald. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de voormelde omstandige motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij is gehuwd met een in ons land legaal wonende echtgenoot, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker dit niet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangehaald, waardoor het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hierop niet hebben geantwoord.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van de door hem aangehaalde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag waaruit kon worden afgeleid dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong, dient vastgesteld te worden dat verzoeker nalaat zijn argument te verduidelijken. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat de verweerder uitvoerig geantwoord heeft op alle argumenten die hij in zijn aanvraag heeft aangehaald. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Wat de motivering van de tweede bestreden beslissing betreft, verwijst bevel naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker *“langer in het Rijk (verblijft) dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of (...) er niet in (slaagt) het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (...).Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie op datum van 30/11/2006.”*

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker meent dat het bestreden bevel niet afdoende gemotiveerd is daar er geen melding werd gemaakt van het gegeven dat hij een gezin vormt met zijn echtgenote, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht inhoudt.

De verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de voormelde beslissingen niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om de beslissingen te kunnen nemen.

Wat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de eerste bestreden beslissing betreft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker enkel stelt dat hij door de bestreden beslissing in een vernederende situatie terecht komt, zonder dit enigszins te verduidelijken. Met een dergelijke algemene bewering maakt verzoeker geen schending van het artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Verzoeker moet zijn bewering staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.

Wat de aangevoerde schending van het artikel 8 van het EVRM betreft dient te worden vastgesteld dat verzoeker slechts bij zijn verzoekschrift het bewijs bijbrengt dat hij gehuwd is met mevrouw A.W., van Kameroense nationaliteit. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, kan het de administratie niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met dit gegeven in de eerste bestreden beslissing, daar verzoeker er ook nooit melding van heeft gemaakt in zijn aanvraag. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat verzoeker bijzonder vaag blijft wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou blijken dat zijn echtgenote op heden gemachtigd is tot verblijf in België, evenmin laat verzoeker na uit te leggen waarom

het voor zijn echtgenote onmogelijk zou zijn om hem te vergezellen. De vage uiteenzetting van verzoeker is onvoldoende om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen, dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, volstaat het in dit verband vast te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zodat het onderdeel van het enig middel dat hierop betrekking heeft, niet ontvankelijk is.

Wat de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EU betreft, laat verzoeker na dit argument verder te ontwikkelen in zijn verzoekschrift, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat in zoverre verzoeker zich in zijn middel wenst te steunen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de vaststelling volstaat dat betreffend artikel, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006, met ingang van 1 juni 2007, van toepassing is op aanvragen die ingediend worden na 1 juni 2007, zodat verzoeker, wiens aanvraag werd ingediend op 1 april 2005, zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van voormeld artikel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.